

Kun pahuus voittaa

Pienet aallot lyövät rantaa vasten. Tunnen vielä kaakaomaun kielelläni. Sukellusmaski painaa kasvoa. Rauhallinen tunnelma Turussa lämmittää minua. Vilkaisen nopeasti selän taakse ennen kuin kosketan vettä. Näen leipurin joka nostaa pannullisen pullia ulos uunista leipomossa, ja mustan kissan tassuttelevan yli tien. Sehän tarkoittaa huonoa onnea!

Tämmöisenä ihanana päivänä, kuin tänään ei kyllä mitään hassua voi tapahtua. Otan pitkiä otteita ja liuun vedessä eteenpäin, samalla tavalla kuin voiveitsi pehmeän voin läpi. Vesi on kylmää, vaikka on kesä. Huomenna on luokan valokuvaus. Normaalisti se ei hermostuta minua, mutta nyt, kun koko kasvo on täynnä finnejä. Yök, en halua ajatella sitä.

Näen pieniä kaloja jotka yrittävät uida eteenpäin, mutta ne painavat niin paljon että ne uppoavat pohjalle. Kalat piiloutuvat ison kiven taakse. Käsi vetää kovan hiekan läpi, ja kutittaa ihanasti kättä vasten. Jotain nipistää sormeani ja näen vihaisen ravun juoksevan hiekassa niin että hiekkaa lentelee ympäriinsä.

Jatkan matkaani veden elävällä pohjalla. Jossakin kaukana kuulen huutoa, mutta haluan jatkaa sukeltamista. Lopulta, pitkän hetken jälkeen lähden uimaan kotiinpäin. Vartalo tuntuu puutuneelta raikkaasta, tummasta vedestä. Stina täti on uinut ennen minua vielä lähemmäs rantaa. Hän on ammatilaisuimari ja on voittanut monta kultamitalia. Hän asuu viereisessä talossa, ja on naapurimme. Jaamme intohimon uimiseen.

Uin rantaanpäin, mutta huomaan että jalkani on juuttunut limaiseen merilevään. Yritän vetää itseni irti. Vaikka käyn nyrkkeilyssä, ja olen vahvempi kuin useimmat lapset omassa iässäni, en onnistu. Merilevä on kuin lihansyövä kasvi joka yrittää vetää minut alas meren pimeyteen. Lepään hetken ja yritän säästää voimiani, kellun kuin tähti hiekan päällä. Pinnalle on monta metriä.

Suomessa on ollut levottomuuksia viime aikoina. Venäjän presidentti Anatoli Prunskuwa on kyllästynyt Pohjoismaiden rauhaan ja haluaa luoda kaaosta. Luulen että hänellä on jonkinlainen sairaus. Monet sotakoneet ovat nousseet ja laskeutuneet, ja jatkuvasti näkee ihmisten kuljettavan ruokaa ja muita tärkeitä tarvikkeita talojen kellareissa oleviin bunkkereihin. Yöllä kaikuu joskus hälytys, ja koko ajan televisiossa

varoitetaan että Venäjä voi hyökätä Suomeen milloin tahansa. Minua pelotta, mutta tuntuu paremmalta kun olen jonkun kanssa.

Hiljaisuuden rikkoo kova pamaus. Laukaus. Useita laukauksia, kuoleman uhkaava huuto ja villi kaaos. Voimakas aalto riuhtoo minua taaksepäin niin että merilevän juuri repeytyy irti. Olen vapaa. Itken, ja sukellusmaski täyttyy suolavedellä. Minun täytyy tyhjentää se. Silloin tapahtuu jotain outoa. Iso punainen pilvi tihkuu isompana ympärilleni, niin kuin sumu. Verta.

Uin niin nopeasti kuin pystyn kohti rantaa. Turun rannalla juoksee ihmisiä. Monet hälytys- ja helikopteriäännet kaikuvat korvissani. Yhtäkkiä tunnen soraisen merenpohjan. Kun rikon meren pinnan, jähmetyn shokiin. Vain tunti sitten upposin veteen. Silloin kaupungissa oli hiljaista kuin joka aamu. Nyt kadut täyttyvät pelokkaista ihmisistä, pukeutunuita tai ilman vaatteita. Näen kuolleita ihmisiä maassa. Kirkonkello näyttää 06.00. Ulkomaalaisia kasvoja näkyy juoksevan ympäriinsä kivääreineen, ja monet sotilasautot raivoavat ympäriinsä. Olen märkä, kylmä ja seison vedessä liikkumatta. Stina kärsii rannalla, ja hänellä on verinen ampumahaava vatsassa. Ja vasta silloin, kun huomaan sen, transsi häviää.

Sota.

Sota on syttynyt.